A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (negyedik tanács)

2008. március 6.*

A C-98/07. sz. ügyben,

az EK 234. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Højesteret (Dánia) a Bírósághoz 2007. február 21-én érkezett, 2007. február 19-i határozatával terjesztett elő az előtte

a **Nordania Finans A/S**,

a **BG Factoring A/S**

és

a **Skatteministeriet**

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (negyedik tanács),

tagjai: K. Lenaerts tanácselnök, G. Arestis, R. Silva de Lapuerta, Juhász E. és J. Malenovský (előadó) bírák,

főtanácsnok: Y. Bot,
hivatalvezető: C. Strömholm tanácsos,

* Az eljárás nyelve: dán.

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2007. december 6-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– a Nordania Finans A/S és a BG Factoring A/S képviseletében H. S. Hansen és T. K. Kristjánsson advokater,

– a dán kormány képviseletében B. Weis Fogh, meghatalmazotti minőségben, segítője: K. Lundgaard Hansen advokat,

– az Európai Közösségek Bizottsága képviseletében D. Triantafyllou és S. Schønberg, meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2007. december 13-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról – közös hozzáadottértékadó-rendszer: egységes adóalap-megállapításról szóló, 1977. május 17-i 77/388/EGK tanácsi irányelv (HL L 145., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 9. fejezet, 1. kötet, 23. o., a továbbiakban: hatodik irányelv) 19. cikke (2) bekezdésének értelmezésére vonatkozik.

2 E kérelmet a dán jog alá tartozó BG Erhvervsfinans A/S társaság (a továbbiakban: Erhvervsfinans) jogutódjaként eljáró és szintén a dán jog alá tartozó Nordania Finans A/S (a továbbiakban: Nordania Finans) és BG Factoring A/S (a továbbiakban: BG Factoring), valamint a Skatteministeriet (adó- és illetékminisztérium) között, az Erhvervsfinans-ot az általános költségei címén megillető, a hozzáadottérték-adó (a továbbiakban: HÉA) részleges levonásához való jog tárgyában folyamatban lévő jogvitában terjesztették elő.

Jogi háttér

A közösségi szabályozás

3 A hatodik irányelv tizenkettedik preambulumbekezdése értelmében:

„[…] az adólevonás szabályait össze kell hangolni a beszedett adók tényleges nagyságát befolyásoló mértékben; mivel a levonható hányadot hasonló módon kell kiszámítani valamennyi tagállamban”.

4 A hatodik irányelv 17. cikkének (5) bekezdése kimondja:

„Amennyiben az adóalany termékeket és szolgáltatásokat olyan értékesítéshez használ fel, amelyre a (2) és (3) bekezdés szerint adólevonási jog áll fenn, és ezzel egyidejűleg olyan értékesítéshez is, amelyre nézve nem áll fenn az adólevonási jog, úgy a [HÉA] levonását csupán addig a mértékéig lehet megengedni, amely az először említett értékesítésre vonatkozik [helyesen: az adólevonás csak a HÉA-nak az adóköteles tevékenységekkel arányos része tekintetében engedélyezhető].

E levonható hányadot a 19. cikknek megfelelően az adóalany által teljesített összes értékesítésre alkalmazni kell.

[…]”

5 A hatodik irányelv „A levonható arányosított adó kiszámítása” című 19. cikke szerint:

„(1) A 17. cikk (5) bekezdésének első albekezdése szerinti levonható arányosított adó a következő tört eredménye, amelynél:

– a számlálóban a 17. cikk (2) és (3) bekezdése szerint az adólevonásra jogosító éves tevékenység teljes [HÉA] nélkül számított összege [helyesen: árbevételének összege] szerepel,

– a nevezőben pedig a számlálóban szereplő, továbbá az adólevonásra nem jogosító éves tevékenység teljes [árbevételének], [HÉA] nélkül számított összege szerepel. A tagállamok a nevezőbe bevonhatják mindazon szubvenciók összegét is, amelyek nem szerepelnek a 11. cikk A. része (1) bekezdésének a) pontjában.

Az arányosított adót éves alapon százalékban kell meg állapítani, és azt egész százalékegységre kell felkerekíteni.

(2) Az (1) bekezdés rendelkezéseitől eltérően a levonható arányosított adó kiszámítása során figyelmen kívül kell hagyni az adóalany olyan tárgyi eszközök teljesítéséből származó bevételeit, amelyet az saját üzleti céljaira használt fel. Figyelmen kívül kell hagyni az eseti ingatlan- és pénzügyi ügyleteket, továbbá a 13. cikk B. részének d) pontja szerinti ügyletekhez kapcsolódó árbevételeket, amennyiben ezek esetiek. Ha a tagállamok élnek a 20. cikk (5) bekezdésében szereplő lehetőséggel, vagyis a tárgyi eszközök vonatkozásában nem követelnek meg módosítást, akkor a levonható arányosított adó kiszámítása során figyelembe vehetik a tárgyi eszközök megvalósítását.

[…]”

6 A hatodik irányelv adólevonásokra vonatkozó egyes szabályokat meghatározó 20. cikke előírja:

„(1) Az eredetileg elszámolt adólevonás módosítása a tagállamok által megállapított részletszabályok szerint történik, […]

[…]

(2) A tárgyi eszközök esetén olyan módosítás történik, amely öt éves időtartamot ölel fel, beleértve azon évet is, amelyben a javakat előállították vagy beszerezték. […]

[…]

(3) A tárgyi eszközök módosítási időszak alatt történő teljesítése esetén a tárgyi eszközöket úgy kell tekinteni, mintha azokat a módosítási időszak lejártáig továbbra is az adóalany gazdasági tevékenységéhez használták volna fel. […]

[…]

(4) A (2) és (3) bekezdés rendelkezéseinek alkalmazása céljából az egyes tagállamok a következőket tehetik:

– megállapítják a tárgyi eszközök fogalmát,

[…]

(5) Ha valamely tagállamban a (2) és a (3) bekezdés alkalmazásának gyakorlati következményei jelentéktelennek bizonyulnak, a tagállam a 29. cikk szerinti konzultáció fenntartásával az érintett tagállamon belüli összes adózási következmény és a fölösleges igazgatási munkák elkerülése érdekében lemondhat ezen bekezdések alkalmazásáról, feltéve, hogy ez nem vezet a verseny torzulásához.

[…]”

A nemzeti szabályozás

7 A HÉA-törvény (momsloven) ülteti át a hatodik irányelvet. E törvény 1994. május 18-i változata 38. §-ának (1) bekezdése kimondja:

„Azon eszközök és szolgáltatások tekintetében, amelyeket valamely bejegyzett vállalkozás a gazdasági tevékenysége keretében mind a 37. § szerinti adólevonásra jogosító, mind más célokra használ, az adónak csak azon része vonható le, amely arányos a bejegyzési kötelezettség alá eső tevékenységből származó árbevételre eső résszel. Az árbevétel meghatározása szempontjából nem vehető figyelembe a saját üzleti célokra használt tárgyi eszközök értékesítésének tulajdonítható árbevétel. Tárgyi eszközöknek kell tekinteni azon gépeket, berendezéseket és hasonló gazdasági eszközöket, amelyek e törvény szerinti adót nem tartalmazó vételára meghaladja az 50 000 DKK (1996-tól a 75 000 DKK) összeget […].”

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

8 A Nordania Finans és a BG Factoring ugyanazon csoporthoz tartozó két társaság, amelyek a csoportnak az Erhvervsfinans 2001-es felszámolását követő átszervezése nyomán alakultak ki.

9 Az Erhvervsfinans 1995–1998 között személygépkocsik HÉA-köteles lízingbeadásával foglalkozott. 1998-ban e tevékenység keretében 4500 személygépkocsit adott lízingbe. Az Erhvervsfinans HÉA-mentes pénzügyi szolgáltatásokat is nyújtott. A társaságnak

arányosított adót kellett tehát számítania a társaság általános költségeire a HÉA részlegesen levonható részének meghatározása érdekében.

10 E számítás során az Erhvervsfinans figyelembe vette a lízingszerződés lejártakor történő gépjármű-értékesítésből származó árbevételt. Úgy vélte ugyanis, hogy e gépjárművek nem minősülnek a hatodik irányelv 19. cikkének (2) bekezdése szerinti „saját üzleti céljaira felhasznált tárgyi eszközöknek”.

11 A helyi dán adóhatóságok 1999. november 17-én elfogadott határozatban elutasították ezen értékelést, úgy ítélve, hogy e gépjárművek ilyen eszközöknek minősülnek, és az e gépjárművek értékesítéséből származó árbevétel nem vehető figyelembe a hivatkozott arányosított adó kiszámításánál.

12 Az Erhvervsfinans keresetet nyújtott be a határozat ellen a Landsskatterethez (adóügyi bíróság), amely 2001. április 27-i határozatával helyt adott annak.

13 A Skatteministeriet fellebbezést nyújtott be e határozat ellen az Østre Landsretenhez (keleti regionális bíróság), amely – ezen érintett gépjárműveket tárgyi eszköznek minősítve – 2003. december 16-i ítéletével módosította a Landsskatteret határozatát.

14 Az időközben az Erhvervsfinans jogutódjaként eljáró Nordania Finans és BG Factoring a 2004. február 9-i beadványában fellebbezést nyújtott be a Højesterethez (a dán legfelsőbb bíróság) ezen ítélet ellen.

15 Ezen összefüggésben a Højesteret úgy döntött, hogy felfüggeszti az eljárást, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdést terjeszti a Bíróság elé:

„Akként kell értelmezni a hatodik irányelv 19. cikkének (2) bekezdésében szereplő, az »adóalany által a saját üzleti céljaira felhasznált tárgyi eszközök« fordulatot, hogy az magában foglalja azon eszközöket, amelyeket valamely lízingtársaság mind bérbeadás, mind a lízingszerződés lejártakor történő viszonteladás céljából vásárol?"

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésről

16 Kérdésével az előterjesztő bíróság többek között arra vár választ, hogy a hatodik irányelv 19. cikkének (2) bekezdését akként kell-e értelmezni, hogy az „adóalany által a saját üzleti céljaira felhasznált tárgyi eszközök" fogalmába tartoznak az olyan gépjárművek, amelyeket valamely lízingtársaság – az alapügyhöz hasonlóan – bérbeadás, majd a lízingszerződés lejártakor történő értékesítés céljából vásárol.

17 Előzetesen emlékeztetni kell arra, hogy valamely közösségi rendelkezés tartalmának meghatározása során tekintettel kell lenni mind annak megfogalmazására, mind összefüggéseire és céljaira (a C-162/91. sz., Tenuta il Bosco ügyben 1992. október 15-én hozott ítélet [EBHT 1992., I-5279. o.] 11. pontja, a C-315/00. sz. Maierhofer-ügyben 2003. január 16-án hozott ítélet [EBHT 2003., I-563. o.] 27. pontja és a C-280/04. sz., Jyske Finans ügyben 2005. december 8-án hozott ítélet [EBHT 2005., I-10683. o.] 34. pontja). Továbbá a közösségi jog egységes alkalmazásának követelményéből és az egyenlőség elvéből az következik, hogy a jelentésének és hatályának meghatározása érdekében a tagállami jogokra kifejezett utalást nem tartalmazó közösségi jogi rendelkezést az egész Közösségben önállóan és egységesen kell értelmezni, figyelembe véve a rendelkezés összefüggéseit és a kérdéses szabályozás célját (lásd többek között a C-321/02. sz. Harbs-ügyben 2004. július 15-én hozott ítélet

[EBHT 2004., I-7101. o.] 28. pontját és a C-195/06. sz., Österreichischer Rundfunk ügyben 2007. október 18-án hozott ítélet [EBHT 2007., I-8817. o.] 24. pontját).

18 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a hatodik irányelv 19. cikkének (2) bekezdése nem utal közvetlenül a tagállamok jogára a jelentésének és hatályának meghatározása érdekében, és e kifejezések önmagukban nem teszik lehetővé annak bizonyossággal való megállapítását, hogy olyan eszközökre utalnak, mint amilyenek az alapügyben szerepelnek. E feltételek mellett e rendelkezés összefüggéseit és céljait kell figyelembe venni.

19 A rendelkezés összefüggéseit tekintve emlékeztetni kell arra, hogy a hatodik irányelv 19. cikke az irányelv adólevonási rendszerrel foglalkozó XI. címéhez tartozik. A hivatkozott irányelv 17. cikkének (2) bekezdésében meghatározott adólevonáshoz való jog célja – amely jog az adóalany adóköteles ügyleteihez felhasznált termékeit és szolgáltatásait terhelő előzetesen felszámított adóra vonatkozik –, hogy a vállalkozót teljes egészében mentesítse a valamennyi gazdasági tevékenysége keretében fizetendő vagy megfizetett HÉA terhe alól. A közös HÉA-rendszer következésképpen valamennyi gazdasági tevékenység adóterhét illetően biztosítja a tökéletes semlegességet, feltéve hogy az említett tevékenységek maguk is elvben HÉA-kötelesek (lásd ebben az értelemben a C-435/05. sz. Investrand-ügyben 2007. február 8-án hozott ítélet [EBHT 2007., I-1315. o.] 22. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

20 A hatodik irányelv 17. cikkének (5) bekezdése szerint amennyiben az adóalany olyan ügyleteket hajt végre, amelyekre adólevonási jog áll fenn, és ezzel egyidejűleg olyan adómentes ügyleteket is, amelyekre nézve nem áll fenn az adólevonási jog, úgy az adólevonás csak a HÉA-nak az adóköteles tevékenységekkel arányos része tekintetében engedélyezhető. Ezen arányosított adót a hivatkozott irányelv 19. cikkében meghatározott módozatok szerint kell kiszámítani. Amint azt a főtanácsnok az indítványa 65. pontjában megállapította, e rendelkezések célja, hogy a termékeket vagy

a szolgáltatásokat adóköteles és adómentes tevékenység folytatásához is megszerző adóalany teljes egészében levonhassa az e termékek vagy szolgáltatások után felszámított HÉA azon részét, amely arányban áll az adóköteles tevékenységhez felhasznált résszel.

21 Ezzel összefüggésben a hatodik irányelv 19. cikkének (1) bekezdése előírja, hogy az arányosított adó a számlálóban az adóköteles tevékenységek árbevételének összegét tartalmazó, a nevezőben pedig a teljes, adott esetben szubvenciókkal növelt árbevételt tartalmazó tört eredménye, ugyanezen cikk (2) bekezdése pedig úgy rendelkezik, hogy az (1) bekezdés rendelkezéseitől eltérve figyelmen kívül kell hagyni többek között az adóalany által a saját üzleti céljaira felhasznált tárgyi eszközök értékesítéséből és az eseti ingatlan- és pénzügyi ügyletekből származó bevételeit.

22 A hivatkozott (2) bekezdés célja a hatodik irányelv Európai Közösségek Bizottsága által az Európai Közösségek Tanácsához 1973. június 29-én benyújtott javaslatához fűzött indokolásból tűnik ki (lásd az *Európai Közösségek Hírlevele*, kiegészítés 11/73., 20. o.), amely szerint „az ebben a bekezdésben foglalt tényezőket nem szabad figyelembe venni az arányosított adó kiszámításánál annak érdekében, hogy ne hamisítsák annak valódi jelentését, mivel e tényezők nem tükrözik az adóalany szakmai tevékenységét. Ez a helyzet áll fenn a tárgyi eszközök értékesítése és az ingatlan- és pénzügyi ügyletek esetében, amelyek a vállalkozás teljes árbevételéhez viszonyítva csak eseti jellegűek, azaz csak másodlagos vagy véletlenszerű jelentőséggel bírnak. Ezen ügyleteket továbbá csak akkor kell figyelmen kívül hagyni, ha nem tartoznak az adóalany szokásos szakmai tevékenységei közé”. [nem hivatalos fordítás]

23 E tekintetben a Bíróság korábban úgy ítélte meg, hogy az eseti pénzügyi ügyleteknek az arányosított adó kiszámításához használt tört nevezőjéből való, a hatodik irányelv 19. cikke szerinti figyelmen kívül hagyása a közös HÉA-rendszer által biztosított tökéletes semlegesség célját szolgálja. Ha az adóalany adóköteles tevékenységhez

kapcsolódó pénzügyi ügyleteinek valamennyi eredményét figyelembe kellene venni a hivatkozott nevezőben – még ha az ilyen eredmények nem, vagy legalábbis csak igen korlátozott mértékben igénylik HÉA-köteles termékek vagy szolgáltatások felhasználását – az torzítaná a levonható adó számítását (a C-306/94. sz., Régie dauphinoise ügyben 1996. július 11-én hozott ítélet [EBHT 1996., I-3695. o.] 21. pontja).

24 A hatodik irányelv 19. cikke (2) bekezdése rendelkezéseinek elfogadásával a közösségi jogalkotó célja tehát az, hogy az arányosított adóból kizárja a termékek értékesítéséből származó árbevételt, ha ezen értékesítés az érintett adóalany szokásos tevékenységéhez viszonyítva rendkívüli jellegű, és így nem igényli termékeknek és szolgáltatásoknak a megvalósított árbevétellel arányos, vegyes használatát. Amint azt a főtanácsnok az indítványa 68. pontjában kiemelte, ezen árbevételnek a levonható arányosított adó kiszámításánál való figyelembevétele torzítaná annak eredményét, mivel nem tükrözné a vegyes használatú termékeknek vagy szolgáltatásoknak az adóköteles és adómentes tevékenységekkel arányos részét.

25 E körülmények között a hatodik irányelv 19. cikkének (2) bekezdése szerinti, az „adóalany által a saját üzleti céljaira felhasznált tárgyi eszközök" fogalmába nem tartoznak bele azok, amelyek értékesítése az érintett adóalany szokásos gazdasági tevékenységének körébe tartozik. Ugyanis az érdekelt az ilyen termékek megszerzéséhez, majd értékesítéséhez szükségképpen vegyes termékeket és szolgáltatásokat használ. Mivel ezen értékesítés az adóalany szokásos és adóköteles tevékenységei közé tartozik, az ahhoz kapcsolódó árbevételt figyelembe kell venni a levonható arányosított adó kiszámításánál annak érdekében, hogy az a lehető legjobban tükrözze a vegyes felhasználású termékeknek és a szolgáltatásoknak az e tevékenységekhez felhasznált részét, máskülönben sérülne a közös HÉA-rendszer semlegességének célja.

26 Mivel, ha – az alapügyhöz hasonlóan – a lízingszerződések tárgyát képező gépjárműveknek az e szerződések megszűnésekor az érintett adóalany által foglalkozása körében és rendszeresen történő értékesítése az adóalany szokásos tevékenységei

közé tartozik, ellentétes lenne a hivatkozott semlegességre irányuló célkitűzéssel, hogy ezen adóalanyt nem mentesítenék ténylegesen a HÉA-nak az általános költségekre felszámított része alól, amely ezen értékesítés és így a szokásos, adóköteles gazdasági tevékenység végrehajtását szolgálta. Ebből következik, hogy az ilyen értékesítéshez kapcsolódó árbevétel nem minősül a hatodik irányelv 19. cikkének (2) bekezdése szerinti, az „adóalany által a saját üzleti céljaira felhasznált tárgyi eszközökhöz" kapcsolódó árbevételnek.

27 E következtetést nem kérdőjelezi meg az a körülmény, hogy a tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról – a közös hozzáadottértékadórendszer struktúrájáról és alkalmazási módjairól szóló, 1967. április 11-i 67/228/EGK második tanácsi irányelv (HL 1967. 71., 1303. o., a továbbiakban: második irányelv) keretében a Bíróság úgy ítélte meg, hogy a hivatkozott irányelv 17. cikke első bekezdésének harmadik francia bekezdésében szereplő „tárgyi eszközök" fogalmába azon termékek tartoznak, amelyeket valamely gazdasági tevékenységhez használnak, és tartós jellegüknél, valamint értéküknél fogva megkülönböztethetők, ami révén a megszerzés költségei általában nem folyó, hanem több gazdasági év során amortizálódó kiadásoknak minősülnek (az 51/76. sz., Verbond van Nederlandse Ondernemingen ügyben 1977. február 1-jén hozott ítélet [EBHT 1977., 113. o.] 12. pontja).

28 A fent hivatkozott Verbond van Nederlandse Ondernemingen ítélet alapjául szolgáló ügyben a kérdést előterjesztő bíróság feladata volt annak meghatározása – tekintettel a hatályos holland szabályozásra –, hogy a csekély értékkel bíró irodai felszerelések olyan tárgyi eszközöknek minősülnek-e, amelyek a második irányelv 17. cikke szerint kizárhatók a hivatkozott irányelvben meghatározott HÉA-levonási jog alól. Márpedig, még ha feltételezzük is, hogy a vállalkozás által a gazdasági tevékenységéhez vásárolt gépjárművek ezen összefüggésben a második irányelv 17. cikkének értelmezése szerinti tárgyi eszközöknek minősülnek, a Bíróság által az ebben az ítéletben meghatározott feltételekből nem állapítható meg, hogy a hatodik irányelv 19. cikkének (2) bekezdése alkalmazásában e gépjárművek is e minősítés alá tartoznak.

29 Ha ugyanis a levonható arányosított adó kiszámításánál főszabály szerint kizárnák a gazdasági tevékenységhez használt termékeket, amelyeket tartós jellegüknél, valamint értéküknél fogva bizonyára megkülönböztethetők, ami révén a megszerzés költségei általában nem folyó, hanem több gazdasági év során amortizálódó kiadásoknak minősülnek, és figyelmen kívül hagynák azt a tényt, hogy a lízingszerződés megszűnésekor történő értékesítésük az adóalany szokásos tevékenységei közé tartozik, közvetlenül sértenék a közös HÉA-rendszer semlegességének célját.

30 Ezért a hatodik irányelv levonható arányosított adó kiszámítására vonatkozó különleges rendszert meghatározó 19. cikkének (2) bekezdésében szereplő tárgyi eszközök fogalma nem feltétlenül egyezik meg a második irányelv által az adólevonásra vonatkozó általános rendszer alkalmazásához meghatározott fogalommal.

31 A Bíróság által a fent hivatkozott Verbond van Nederlandse Ondernemingen ügyben hozott ítéletben adott értelmezés nem bír tehát jelentőséggel az előterjesztett kérdés szempontjából.

32 Nem bír nagyobb jelentőséggel az a körülmény sem, hogy a hatodik irányelv 20. cikkének (4) bekezdése a tagállamokra bízza a tárgyi eszközök fogalmának a meghatározását.

33 Egyrészt ugyanis világosan kitűnik e rendelkezés megfogalmazásából, hogy a tagállamoknak átengedett jog csak a hivatkozott 20. cikk (2) és (3) bekezdésére vonatkozik, amelyek meghatározzák a levonások módosítására vonatkozó rendszert.

34 Másrészt, ha e jog megilletné a tagállamokat az arányosított adónak a hatodik irányelv 19. cikkének (2) bekezdésében meghatározott kiszámítására vonatkozó szabályok alkalmazása tekintetében is, nem tartanák tiszteletbe a közösségi jogalkotónak a hivatkozott irányelv tizenkettedik preambulumbekezdésében kifejtett akaratát, amely szerint az arányosított adót valamennyi tagállamban hasonló módon kell kiszámítani.

35 E körülmények között a levonások módosítására vonatkozó rendszer, mint amilyen a hatodik irányelv 20. cikkében szerepel, és az irányelv 19. cikke (2) bekezdésének utolsó mondatában szereplő különleges szabály, amely előírja, hogy az arányosított adó kiszámítása során figyelembe vehetők az e módosításra vonatkozó rendszer keretében az ugyenezen irányelv 20. cikkének (5) bekezdésében szereplő tárgyi eszközök értékesítésének eredményei, nem befolyásolja az arányosított adó kiszámításakor figyelembe nem vehető, a hatodik irányelv 19. cikkének (2) bekezdése szerinti tárgyi eszközök fogalmának értelmezését, mivel a hivatkozott fogalmat önállóan és egységesen kell meghatározni a Közösségben.

36 A fenti megfontolásokra tekintettel az előterjesztett kérdésre azt a választ kell adni, hogy a hatodik irányelv 19. cikkének (2) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az „adóalany által a saját üzleti céljaira felhasznált tárgyi eszközök" fogalmába nem tartoznak bele az olyan gépjárművek, amelyeket valamely lízingtársaság – az alapügyhöz hasonlóan – bérbeadás, majd a lízingszerződés megszűnésekor történő értékesítés céljából szerez meg, ha a hivatkozott gépjárművek értékesítése e szerződések értelmében e vállalkozás szokásos gazdasági tevékenysége körébe tartozik.

A költségekről

37 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (negyedik tanács) a következőképpen határozott:

A tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról – közös hozzáadottértékadó-rendszer: egységes adóalap-megállapításról szóló, 1977. május 17-i 77/388/EGK hatodik tanácsi irányelv 19. cikkének (2) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az „adóalany által a saját üzleti céljaira felhasznált tárgyi eszközök” fogalmába nem tartoznak bele az olyan gépjárművek, amelyeket valamely lízingtársaság – az alapügyhöz hasonlóan – bérbeadás, majd a lízingszerződés megszűnésekor történő értékesítés céljából szerez meg, ha a hivatkozott gépjárművek értékesítése e szerződések értelmében e vállalkozás szokásos gazdasági tevékenysége körébe tartozik.

Aláírások